

РЕШЕНИЕ

№ 23334

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4347** по описа за **2025** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от началник група, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР чрез юрисконсулт С. М. срещу Решение № 1009/18.03.2025г. по НАХД № 17673/2024г. на СРС, 19 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 778294-F./09.07.2024г., издадено от Началник група, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на И. С. В. на основание чл.175, ал.3, предл.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на решението, моли съда да постанови решение, с което да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуалния си представител поддържа подадената жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба И. С. В., редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват

касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

Лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г.“, с рег. [рег.номер на МПС] е закупен от И. С. В. от П. И. П.. През м. март 2024 г. в О „ПП“-СДВР е пристигнала по електронен път информация от нотариуса за сделката.

На 10.05.2024 г. е извършена на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП служебна дерегистрация на МПС-то, поради това, че в двумесечен срок от придобиване на МПС-то, собственикът не е изпълнил задължението си да го регистрира. В. е спрял по повод полицейска проверка, осъществена на 18.08.2024г. около 17:06 часа в [населено място] на [улица]до бл.501. По време на проверката служителите на Отдел „ПП“- СДВР са установили, че МПС-то е със служебно прекратена регистрация. Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на 18.08.2024г. серия ГА, бланков номер 780786 за извършено от В. нарушение по чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП.

Образувана е пр. пр. №52875/2024г. по описа на СРП с оглед преценка на данни за извършено престъпление по чл.345, ал.2 от НК. С Постановление на СРП от 21.10.2024г. е постановен отказ от образуване на досъдебно производство и е прекратена преписката с мотив, че В. до спирането си от полицейските служители не е бил уведомяван за прекратената регистрация на МПС-то и скоро след това на 23.08.2025г. е предприел мерки и регистрацията на автомобила е възстановена. Прието е, че деянието, което следва да се осъществява при форма на вина пряк умисъл и не може да се осъществи по непредпазливост, поради което липсва състав на извършено престъпление по чл.345, ал.2 от НК.

Постановлението на СРП, ведно с оригинала на АУАН са изпратени на Отдел „ПП“-СДВР за преценка за наличие на административно нарушение по случая. След изпращането му е издадено атакуваното наказателно постановление от началник група към СДВР, Отдел „ПП“-СДВР старши инспектор Г. В. Б., назначена на длъжност началник на 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че от образуването му административнонаказателното производство е започнало с допускане на многобройни и съществени процесуални нарушения, касаещи незаконосъобразността на обжалваното наказателно постановление. Прието е, че в наказателното постановление е налице противоречие – от една страна се излага, че В. управлява МПС, което не е регистрирано по надлежен ред, но като обстоятелства на вмененото нарушение се сочи, че автомобилът е с прекратена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП, което сочи на нарушение на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН нарушението да е индивидуализирано с мястото и времето на извършването му, пълното му описание, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени. СРС е направил извод, че не е спазена процедурата по чл.143, ал.15 от ЗДвП при прекратената по този ред регистрация на МПС-то да бъде уведомен собственика, което не е сторено от Отдел „ПП“-СДВР. Доколкото лицето, сочено за нарушител не е уведомено и не е знаело за служебната дерегистрация, а и автомобилът е бил без иззети регистрационните табели, за да знае за тази служебна дерегистрация, първостепенният съд е заключил, че не са налице основания за възникване на административна отговорност за водача по посочената в АУАН и наказателното постановление правна квалификация, сочена като нарушена, доколкото липсва умисъл за извършеното.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона.

Разпоредбата на чл.140, ал.1 от ЗДвП предвижда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № I-45 за регистрацията и отчета на моторните превозни средства и на ремаркетата се регистрират в срок до един месец от придобиване на собствеността или оформянето на вноса (постоянен или временен) от съответния митнически орган. Съгласно чл.3, ал.4 от същата наредба всяка промяна в данните за регистрирано превозно средство и собственика се заявява за регистрация пред съответните звена „Пътна полиция“ в срок до един месец от настъпването ѝ.

Според нормата на чл.143, ал.15 от ЗДвП служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Настоящият съдебен състав не споделя тезата на касатора за липсата на нормативно задължение за правоохранителните органи да уведомят собственика за служебната дерегистрация на превозното средство. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт–волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт /неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок/ чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване /в този смисъл вж. определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд. и др. /. Съобщаването на този индивидуален административен акт не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след това, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще изпълни състава на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно ще са налице условията за ангажиране на отговорността му по чл. 175, ал. 3 ЗДвП /в този смисъл вж. решение № 4752 от 13.07.2023 г. по адм. д. № 4377/2023 г. по описа на АССГ, XXVI касационен състав, решение № 5553 от 11.09.2023 г. по адм. д. № 2820/2023г. по описа на АССГ, XI касационен състав и др./ Нещо повече – макар и прието по различен повод, в Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. по т. д. № 3/2022 г. по описа на ВКС и ВАС, ясно и недвусмислено се отбелязано, че е недопустимо законодателят да предвижда презумпция за знание относно прекратяването на регистрацията по служебен ред от органите МВР, отчитайки отсъствието на процедура и публичен регистър за проверка относно активната регистрация на което и да е превозно средство, достъпна за всеки гражданин, вкл. неговия собственик.

Липсата на представи относно посоченото фактическо обстоятелство мотивира извод за отсъствието на знание за неговото реално съществуване. Налице е фактическа грешка по смисъла на чл. 14, ал. 1 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН, която изключва умисъла, тъй като познанието на всички факти от конкретната действителност, визирани в състава на дадено административно нарушение е абсолютно необходимо условие за предвиждане на общественотоопасните последици

или за осъзнаване на общественотоопасния характер на деянието, а противното препятства възможността за формиране на интелектуалния момент на вината в съзнанието на дееца, какъвто е именно и процесният случай. Фактическата грешка изключва и непредпазливостта, доколкото самото незнание на обсъденото фактическо обстоятелство не се дължи на проявена непредпазливост от лицето, сочено за нарушител, имайки предвид, че превозното средство е разполагало със свидетелство за регистрация и е било с поставени регистрационни табели, както и че за водачите не съществува правно задължение да извършват справки в съответната структура на МВР относно евентуалната му служебна дерегистрация.

Българската правна система не позволява обективното вменяване на отговорност, тъй като съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е само онова общественотоопасно деяние, физическата страна на което се изразява в действие или бездействие, обявено е за противоправно и наказуемо от нормотвореца и е извършено виновно. Ето защо, в процесния случай отсъства изискуемата субективна страна на вмененото административно нарушение, ведно с нейните интелектуални и волеви параметри.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1009/18.03.2025г. по НАХД № 17673/2024г. на СРС, 19 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 778294-Ф./09.07.2024г., издадено от Началник група, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.